

KOLME KUUKAUTTA
ETELÄVALTIOISSA
HUHTIKUUSTA
KESÄKUUHUN 1863

Kolme Kuukautta Etelävaltioissa huhtikuusta kesäkuuhun 1863

Kääntäjä: Petri Luosto

Copyright 2025 Petri Luosto

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,

00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-4783-4

Petri Luoston tähän mennessä kääntämät kirjat kronologisessa järjestyksessä. Viimeisin teos on lihavoituna:

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 1 / 4; Eunukkeja ja Kapinallisia

Federalistikirjoitukset

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 2 / 4; Punaiset Kalliot

Julius Caesarin sodat

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 3 / 4; Kolme Kuningaskuntaa

Thukydidesin Peloponnesolaissota

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 4/4; Valtakunnan Yhdistäjät

Kautilyan Arthashastra, Legendaarinen Intialainen Opas Valtion Asioiden Hoitamiseen

Niccolo Machiavellin valtiollisia mietelmiä

Snorri Sturlusonin Heimskringla; Saagoja Norjan kuninkaista

Thomas Painen Kootut Teokset

Presidentti Grantin muistelmat, Osa I

Presidentti Grantin muistelmat, Osa II.

Sun Zin Sotataito ja Lionel Gilesin Kommentaari Siihen

Merivoimien vaikutuksesta historian 1660–1783;

Tekijänä A. T. Mahan, D.C.L., LL.D.,

**Kolme kuukautta Etelävaltioissa huhtikuusta kesäkuuhun
1863**

ESIPUHE

Everstiluutnantti Arthur Lyon Fremantle oli kuuluisa brittiläinen upseeri, joka palveli 1860-luvulla kuuluisassa Coldstream Guards jalkaväkirykmentissä, joka yksikkönä edelleenkin on yksi niistä rykmenteistä, jotka vartioivat Britannian kuninkaallisia. Tuolloin lomallaan vuonna 1863 everstiluutnantti Fremantle matkasi ensiksi Meksikoon ja sieltä Rio de Granden ylitse konfederaation alueelle. Sieltä Fremantle matkasi läpi koko konfederaation tavaten useita sen merkittävimpiä upseereita ja poliittisia johtajia tällä matkallaan. Matkansa ansiosta hänestä tuli yksi ensimmäisistä tunnetuista modernin ajan sotaturisteista.

Heinäkuun alussa 1863 hän päätyi Pennsylvaniassa pikkukaupunkiin, jonka nimi oli Gettysburg todistaen siellä käytyä suurta kolmipäiväistä taistelua. Kyseistä taistelua yleisesti pidetään Yhdysvaltain sisällissodan käännekohtana yhdessä samaan aikaan käydyn Vicksburgin piirityksen kanssa, joka päättyi, kun konfederaation armeija kyseisessä kaupungissa antautui unionin kenraali Ulysses S. Grantille.

Everstiluutnantti Fremantlen alkuperäisessä matkakertomuksessa englanninkielellä hän käytti jatkuvasti sanaa ”negro”, joka on tässä käännöksessä käännetty mustaksi. On syytä muistaa, että 1860-luvulla kyseisellä sanalla ei ollut sitä stigmaa, joka sillä nyt on. Luultavasti Fremantle ei tarkoittanut sillä mitään pahaa, mutta hänen kanssakäymisensä matkallansa mustien kanssa herättää sen kysymyksen, että kuinka paljon mustat olivat häntä kohtaan rehellisiä ja kuinka

paljon he teeskentelivät, sillä heidän näkökulmastansa hän oli heidän isäntiensä vieras.

Käsikirjoittajan huomautus:

Useita muutoksia on merkitty tekstiin ja listattu alle.

Teoksen kirjoittaja everstiluutnantti Arthur Lyon Fremantle, ja kaikki näkemykset hänen näkemyksiään vuodelta 1863 ellei toisin mainita.

Coldstream Guards, brittiläinen kaartin jalkaväkirykmentti

Teoksen alkuperäinen julkaisija: William Blackwood and Sons.

Edinburgh ja Lontoo

MDCCCLXIII (1863)

Käännösoikeudet on otettu haltuun.

Tämä teos on saatavilla Project Gutenbergin sivuilla sen englanninkielisellä nimellä *Three Months in the Southern States*.

JOHDANTO

Yhdysvaltain sisällissodan puhjetessa minä niin kuin monet maamiehemme olimme välinpitämättömiä sen suhteen, että kuka sen tulisi voittamaan; mutta jos minulla oli jotain ennakkoasenteita, niin ne olivat pikemminkin pohjoiselle suotuisia johtuen siitä vastenmielisyydestä, jota englantilaiset luonnollisesti tunsivat orjuutta kohtaan. Mutta pian tuntemus suuresta ihailusta etelävaltiolaisten urheutta ja päättäväisyyttä kohtaan yhdessä epäonnekkaan vastakohdan suhteen kuin öykkärimäisesti pohjoisvaltiolaiset käyttäytyivät, niin sai aikaan täydellisen muutoksen tuntemuksissani ja olin kyvytön tukahduttamaan vahvaa halua mennä Amerikkaan ja nähdä jotain tästä mahtavasta kamppailusta.

Toteutettuani onnistuneesti nämä suunnitelmat, niin palasin Englantiin ja huomasin kaikkien ystäväieni keskuudessa erittäin suurta halua tietää totuus siitä, mitä oli tapahtumassa etelässä; sillä merisaarron seurauksena totuutta saattoi olla vaikeata saada selville, kun tieto niistä tapahtumista tuli pääasiassa pohjoisista lähteistä, jotka eivät olleet uskottavia; ja tosiasiassa missään ei ollut tietämättömyys etelästä niin syvällistä kuin pohjoisissa osavaltioissa.

Seurauksena halusta, jota usein ilmaistiin, niin julkaisen nyt päiväkirjan, jossa kerron niin hyvin kuin pystyn, kokemuksiani niistä päivistä matkallani konfederaatioon kuuluvissa osavaltioissa. Jälkimmäinen osa tästä päiväkirjasta, jossa viitataan Gettysburgin taisteluun, niin on jo ilmestynyt Blackwoods Magazine-lehdessä; ja siihen kohdistunut mielenkiinto kannusti minua julkaisemaan jäljellä olevan osan kokonaan.

En ole koettanut piilotella mitään outouksia tai puutteita, joita etelävaltiolaisilla on. Monet ihmiset epäilemättä suuressa määrin eivät hyväksy joitakin heidän tapojansa ja toimintamallejansa laajemmassa osassa maata; mutta ajattelen, että antelias mies, oli hänen poliittinen mielipiteensä mikä tahansa, niin ei voi kuin ihailla sitä rohkeutta, energiaa ja isänmaallisuutta, joka on koko väestöllä ja sen johtajien taitoja niin alivoimaisessa taistelussa. Ja minulla on myös, että monet ihmiset ovat samaa mieltä ajatuksieni kanssa, että ihmiset kaikissa sotilasarvoissa, sekä kummankin sukupuolen puolelta osoittavat yhtenäisyyttä ja sankaruutta, jota ei voida koskaan ohittaa maailmanhistoriassa, ja jota kautta tulee olemaan kohtalona ennemmin tai myöhemmin tulla suureksi ja itsenäiseksi valtioksi.

KOLME KUUKAUTTA ETELÄVALTIOISSA;

HUHTI-, TOUKO- JA KESÄKUUSSA 1863;

Maaliskuun 2. 1863; Lähdin Englannista kuninkaallisella postihöyrylaiva Atratolla ja saavuin St. Thomasille 17. päivä.

Maaliskuun 23. Lähdin Havannasta HMS Immortalitén mukana kello 11 aamupäivällä, jolloin se käynnisti höyrykoneensa.

Huhtikuun 1. Alus ankkuroi 8.30 illalla noin 4,5 kilometrin päähän Rio Granden suusta tai Rio Bravo del Nortesta, jonka uskon olevan oikeampi nimi noin seitsemänkymmenen kauppalaivan joukkoon.

Huhtikuun 2. Teksasilainen ja minä lähdimme Immortalitelta sen aluksen veneellä kello 10 aikaan ja ylitimme hiekkasärkän tyylikkäästi. Venettä ohjasi herra Johnston, aluksen käyttäjä ja hyvässä tuulessa etenimme kuin salama ja nousimme maihin surkeaan kylään nimeltä Bagdad [**Suom. huom.** Bagdad, Tamaulipas] Meksikon puolelle Rio Grandea.

Hiekkasärkki oli onneksi vedenalla noin metrin syvyydessä ja piilossa. Se on usein ylittämätön kymmenen tai kahdentoista päivän ajan: veden syvyys vaihtelee 60 sentistä puoleentoista metriin. Se on hyvin vaarallinen voimakkaiden aaltojen ja pohjavirtausten takia; siellä on myös haita. Veneitä säännönmukaisesti kaatuu ylittäessään sitä ja Orlando-alus menetti sinne miehen noin kuukausi sitten.

Seitsemänkymmentä laivaa on jatkuvasti ankkurissa hiekkasärkän ulkopuolella; niihin tuodaan puuvillalastia hyvin suurien viivytyksien tapahtuessa, mutta kaksi pientä höyrylaivaa Bagdadista auttaa niitä. Näiden höyrylaivojen syväys on vain 60 senttiä vettä ja niistä on suuresti hyötyä.

Bagdad koostuu muutamista surkeista puuhökkeleistä, jotka nousivat pystyyn sodan alkaessa. Silmäkantamattomiin oli näkyvissä loputtomasti puuvillapaaleja.

Heti, kun nousimme maihin, niin McCarthyja tervehti hänen veljelliset kauppiasystävänsä. Hän esitteli minulle herra Iturian, joka lupasi viedä minut kärryllään Brownsvilleen Teksasin puolelle jokea, joka oli vastapäätä Matamorosia. McCarthy tulisi menemään illalla Matamorosiin.

Rio Grande oli hyvin työläs ja matala; etäisyys joella Matamorosiin oli noin 104 kilometriä, ja sitä purjehtivat höyrylaivat, jotka joskus tekivät sen matkan 12 tunnissa, mutta useammin siihen meni 24 tuntia, kun ne jatkuvasti ajoivat maihin.

Matka Bagdadista Matamorosiin maitse on noin 56 kilometriä; Teksasin puolelle Brownsvillen noin 42 kilometriä.

Ylitin joen Bagdadissa herra Iturian kanssa kello 11; ja kun minulla ei ollut passia, niin minut vietiin puolentusinan konfederaation upseerin eteen, jotka istuivat nuotion ympärillä keittäen perunoita. Nämä upseerit kuuluivat Duff ´s cavalryyn (Duff oli teksasilainen ystäväni) (**Suom huom.** James Duff komensi Teksasin 33. ratsuväkirykmenttiä. Tämä yksikkö tunnettiin alun perin nimellä Teksasin 14. ratsuväkipataljoona, mutta se laajennettiin ratsuväkirykmentiksi.). Heidän vaatteensa koostuivat yksinkertaisista flanellipaidoista; hyvin vanhoista housuista; saappaista, joista oli valtavat kannukset, ja mustista huopahatuista, joita koristivat ”Teksasin yksinäiset tähdet”. He näyttivät kovilta ja likaisilta, mutta he olivat minua kohtaan erittäin ystävällisiä.

Päällikkö oli aika kerskailija ja hän jatkuvasti huomautti, ”Potkimme heidät helvettiin Mississippijoelta, helvettiin Sabinesta (lausutaan Sabeen), ”ja helvettiin monista muista paikoista.”

Hän selitti minulle, että hän ei voinut ylittää jokea tavatakseen McCarthyn, sillä joidenkin miestensä kanssa oli tehnyt tänne hyökkäyksen kolme viikkoa aikaisemmin ja vienyt mukanaan joitakin luopioita ”renegadoes”, joista yhden nimi oli Mongomety, jolloin he olivat lähteneet tietä pitkin Brownsvillen;

mutta muiden upseerien hymyistä pystyin helposti arvaamaan, että jotain hyvin epämiellyttävää oli varmasti tapahtunut Montgomerylle. Hän esitteli minut kapteenille, joka oli juuri tullut kuunarillansa, jonka lastina oli puuvillaa, niin Galvestonists ja joka oli siksi hyvin iloinen. Puuvilla maksoi 6 senttiä paunalta Galvestonissa ja täällä sen arvo oli 36 senttiä.

Herra Ituria ja minä lähdimme Brownsvillistä illalla. Kärret olivat kevyet ja niissä oli neljä korkeata pyörää.

Tie oli luonnontie; maasto oli aika tasaista ja sitä peittivät mesquite-puut, jotka olivat hyvin paljon pippuripuiden kaltaisia. Jokaisella henkilöllä, jonka kohtasimme, oli mukanaan kuudestilaukeava, mutta heillä oli hyvin harvoin tarvetta käyttää niitä.

Sen jälkeen, kun olimme edenneet noin 14 kilometriä, niin kohtasimme kenraali Been, joka komensi Brownsvillen joukkoja. Hän oli matkustamassa Boca del Rioon ambulanssivaunulla, [1] mukanaan majoitusmestari, Majuri Russell. Ojensin hänelle esittelykirjeen kenraali Magruderilta ja kerroin kuka olin.

Silloin hän nousi ambulanssivaunuista ja tervehti minua pihvillä ja oluella avoimesti. Hän oli veli sille kenraali Beelle, joka kaatui Manassasin taistelussa. Puhuimme politiikasta ja keskustelimme hyvin ystävällisesti yli tunnin ajan. Hän sanoi, että Montgomeryn tapaus oli vastoin hänen käskyjensä ja hän oli siitä pahoillaan. Hän sanoi, että Davis, toinen luopio, olisi myös pistetty hengiltä, ellei hänen vaimonsa olisi puuttunut asiaan. Kenraali Bee palautti Davisin meksikolaisille.

[**Suom. huom.** Kenraali Barnard Elliott Bee Jr. (1824–1861) kaatui ensimmäisessä Bull Runin taistelussa, joka tunnetaan myös nimellä ensimmäinen Manassasin taistelu. Hänen luultavasti tunnetaan parhaiten siitä, että hän antoi kenraali Thomas J. Jacksonille lempinimen ”Stonewall”. Tässä tavattu kenraali Bee on Hamilton Prioleau Bee (1822–1897), joka palveli konfederaatiota kenraalina Teksasissa.]

Puoli tuntia sen jälkeen, kun olimme eronneet kenraali Beestä, niin tulimme paikkaan, jonne Montgomery oli jätetty; ja selvästi noin 200 metriä tiestä, niin löysimme hänet.

Hänet oli heikosti haudattu, mutta hänen päänsä ja kätensä olivat maanpinnan päällä niin, että hänen kätensä oli sidottu yhteen, köysi oli yhä hänen kaulansa ympärillä, mutta osa sitä roikkui pienestä mesquite-puusta. Koirat tai sudet olivat luultavasti kaivaneet maata ruumiin ympäriltä ja siellä ei ollut lihaa luiden ympärillä. Sain tästä ensimmäisen kokemukseni lynkkaamisesta kolme tuntia sen jälkeen, kun olin saapunut Amerikkaan.

Ymmärrän, että Montgomery oli mies, joka oli ollut erittäin pahatapainen ja, että hyödyntäen Meksikon maaperän puolueettomuutta, niin hänellä oli ollut tapana pilkata konfederaation sotilaita kaikin tavoin Bagdadin puolelta jokea; ja hänen joukkionsa luopioita olivat myös ylittäneet joen ja tappaneet joitakin aseettomia puuvillan käsittelijöitä, josta oli noussut suuttumus konfederaation puolelta.

Noin 5 kilometriä tästä niin tulimme eversti Duffin leiriin. Hän oli hyvältä näyttävä ja komea skotti, joka otti minut vastaan hyvin vieraanvaraisesti. Hänen rykmenttinsä koostui

juuri kootuista vapaaehtoisista; erittäin komeista nuorista miehistä, joita harjoitettiin toimimaan ryhmissä. heidät oli puettu erilaisiin vaatteisiin ja monilla heistä ei ollut takkeja, mutta kaikilla heistä oli korkeat mustat huopahatut. Huolimatta heidän vaatetuksensa outoudesta, niin ei ollut mitään naurettavaa tai halveksittavaa näiden miesten ulkoisessa olemuksessa, sillä he kaikki näyttivät täysin toimeliailta. Eversti Duff kertoi minulle, että monet sotilaista omistivat suuria alueita maata, joilla oli yli sata orjaa ja tulivat erittäin hyvin toimeen. He olivat minua kohtaan mitä kohteliaimpia.

Heidän hevosensa olivat aika romuluisia, mutta kestäviä ja nopeita. Satulat, joita he käyttivät, niin ne olivat melkein kuin meksikolaiset satulat.

Eversti Duff tunnusti, että Mongomeryn tapaus oli hoidettu väärin, mutta lisäsi, että hänen poikansa ”tarkoittivat hyvää.”

Saavuimme Brownsvilleen kello 5.30 illalla, ja herra Ituria ystävällisesti pyysi minua nukkumaan hänen talossaan sen sijaan, että menisin hotelliin, joka oli täynnä asiakkaita.

[1] Ambulanssivaunut ovat kevyet vaunut ja niissä on yleensä kaksi joustaa takana, ja yksi on toisen päällä edessä. Istuimet voidaan asettaa niin, että kaksi tai kolme henkeä voi maata koko pituudellansa.

Huhtikuun 3. (pitkäperjantai). Kello 8 aamulla sain sotilasluvan ylittää Rio Grande Meksikoon, jonka esitin vartijalle, joka sitten salli minun ylittää joki lossialuksessa.

Vaunujen ei sallittu liikkuvan Meksikossa pitkänäperjantaina, joten minun piti kävellä yli puolentoista kilometrin kuuma pölyinen matka Matamorosiin.

Herra Zorn, joka oli virkaatekevä Britannian konsuli ja hänen liikekumppaninsa herra Behnsen, kutsuivat minut konsulaattiin, kun olin Matamorosissa, ja hyväksyin heidän kutsunsa hyvin kiitollisena.

Minut esiteltiin herra Colvillelle Manchesterista; herra Maloneylle, joka oli yksi tärkeimmistä kauppiaista; herra Bennetille, joka oli englantilainen ja yksi Peterhoffin **[Suom. huom. ks. USS Peterhoff. Kyseinen alus oli alun perin venäläinen, joka Krimin sodan yhteydessä joutui brittien haltuun ja jota myöhemmin käytettiin saarronmurtajana Yhdysvaltain sisällissodassa.]** omistajista, ja joka vaikutti olevansa sangen ilahtunut, kun hän kuuli aluksensa haltuun ottamisesta, sillä hän sanoi tapauksen olevan sellainen, että hallituksemme oli pakko ottaa se puheeksi. Minut myös esiteltiin kuvernöörille, joka oli sangen karkea.

Syötyäni herra Zornin kanssa kävelin takaisin Rio Grandelle, joka minun sallittiin ylittää esiteltyäni herra Colvillen luvan meksikolaisille sotilaille ja nukuin taas herra Iturian luona.

Brownsville on kamppaileva pikkukaupunki, jossa on noin 3000 asukasta; suurin osa taloista on puisia ja sen kadut ovat pitkiä, leveitä ja suoria. Siellä on noin 4000 sotilasta kenraali Been komennossa aivan sen läheisyydessä. Sen vaurautta vahingoitti paljon, kun Matamoros julistettiin vapaasatamaksi.

Ylitettyäni Rio Granden leveä pölyinen tie, joka oli noin puolentoista kilometrin mittainen, niin johti Matamorosiin, joka on meksikolainen kaupunki, jossa on noin 9000 asukasta. Sen talot eivät ole paljoa parempia kuin Brownsvillen talot, ja niissä on monia merkkejä useista vallankumouksista, joita siellä on tapahtunut jatkuvasti. Jopa Britannian konsulaatti on saanut osumaa useista luodeista, joita ammuttiin vuosina 1861 ja 1862.

Meksikolaiset näyttivät hyvin paljon intiaaniesi-isiltänsä heidän kasvojensa ollessa äärimmäisen tummia, ja heidät hiustensa ollessa mustia ja suoria. He käyttivät hattuja, joissa oli valtavat lierit ja iloisesti suojasivat heidän takkinsa ja koristeelliset nahkaliivinsä.

Jotkut naiset olivat sangen hyvännäköisiä, mutta he voitelivat päänsä rasvalla ja meikkasivat kasvojansa aivan liikaa. Heidän vaatteensa olivat aikalailla kuin andalusialaisia. Kun menin katedraaliin, niin huomasin, että se oli täynnä polvistuneita naisia; Vapahtajamme nukke oli otettu pois ristiltä ja laitettu kultaiseen arkkuun, jolloin pappi kertoi heille kaiken aikaa Hänen kärsimyksistänsä, ja kaikki naiset ulvoivat mitä masentuneimmin aivan kuin heitä olisi lyöty.

Matamorosissa oli silloin sellainen määrä juutalaisia, joiden liiketoiminta pilasi sinne asettuneiden kauppiaiden toimintaa jälkimmäisen suureksi raivoksi.

Se paikka kärsi kuivuudesta ja siellä ei ollut satanut viimeiseen yhteentoista kuukauteen.

Minulle kerrottiin, että oli yleistä Meksikossa, sillä täsmällisyys saapua päämäärään kaihtimet alhaalla. Tämä oli

varma merkki siitä, että matkaajat, niin miehet kuin naiset, olivat joutuneet ryöväreiden riisumina melkein alastomiksi. Tietty määrä vaatteita sitten tietenkin heitettiin heille ikkunasta, joka mahdollisti heidän tulemisensa ulos. Herra Behnsen ja herra Maloney kertoivat sitten minulle, että he olivat nähneet tämän tapahtuvan useita kertoja ja herra Oetling julisti, että hän itse kolmen naisen kanssa saapui tässä tilanteessa Mexico Cityyn.

Huhtikuun 4. (lauantai) Olin ylittänyt joen kello 9 ja olin saanut vaunut Meksikon puolelle viemään matkatavarani ja minut konsulaattiin Matamorosiin. Kuljettaja kohteli huonosti puoliksi nälkänäkeviä eläimiänsä. Meksikolaiset ovat jopa pahempia kuin espanjalaiset tässä asiassa.

Minut kutsuttiin herra Oetlingin, Preussin konsulin luokse, joka oli yksi rikkaimmista ja vauraimmista kauppiaista Matamorosissa ja erittäin mukava mies.

Illallisen jälkeen menimme katsomaan fandango-tanssia tai ulkoilmajuhlaan. Noin 1500 ihmistä oli siellä harrastamassa uhkapelejä ja tanssimassa matkien huonosti eurooppalaisia tansseja.

Huhtikuun 5. (sunnuntai) Herra Zorn tai Don Pablo, niin kuin häntä siellä kutsuttiin siellä, oli hänen majesteettinsa virkaatekevä varakonsuli, joka oli erikoislaatuinen ja mitä hyvätapaisiin pieni mies; preussilainen syntyperänsä suhteen. Hänet oli yllättänyt suuri tärkeys, jonka hän oli saanut virkansa kautta ja siihen kuuluva työmäärä (josta hän ei saa palkkaa); brittiläisen konsulin virka oli ollut aika lailla suojatyöpaikka ennen sotaa.

Herra Behnsen oli yritysjohtaja. Hänen pääasiallinen liiketoimintapaikkansa oli San Luis Potosi, joka oli huomattava kaupunki Meksikon sisämaassa. Kaikki ulkomaiset kauppiaat valittivat katkerasti vainoa ja kiristystä, jota he joutuivat sietämään hallitukselta, joka oli epäilemättä mitä ärsyttävintä; mutta joka tapauksessa he näyttivät rikastuvan Meksikon alueella.

Ylitin joen Brownsvilleen tavatakseni kenraali Been, mutta hän ei ollut palannut Boca del Riosta.

Nautin päivällisen herra Oetlingin kanssa. Meitä oli siellä neljätoista henkeä, joista pääosa oli saksalaisia muodostaen erittäin iloisen joukon. Herra Oetlingin oletettiin ansainneen yritykselleen miljoona dollaria rohkealla puuvillakeinottelulla sitten sodan alun.

Menimme kaikki teatteriin myöhemmin. Näytös oli hyökkäys ranskalaisia ja etelän instituutioita vastaan.

Huhtikuun 6. (maanantai) Herra Behnsen ja herra Colville lähtivät kohti Bagdadia sinä aamulla ambulanssivaunulla, jota veti neljä eläväistä muulia.

Keskipäivällä ylitin joen Brownsvilleen ja vierailin kapteeni Lynchin, majoitusmestarin, luona, joka avasi suuren laatikon ja antoi minulle matkaa varten konfederaation huopahatun. Sitten hän vei minut varuskuntaan ja esitteli minut eversti Buchelille, joka komensi Teksasin 3. jalkaväkirykmenttiä ja hän oli syntyjään saksalainen, mutta hän oli palvellut Ranskan armeijassa; ja hän valmisti cocktailit mitä tieteellisimmin. Palasin Matamorosiin kello 2.30 iltapäivällä.

Everstiluutnantti Arthur Lyon Fremantle (1835-1901) oli kuuluisa brittiläinen upseeri, joka palveli 1860-luvulla kuuluisassa Coldstream Guards jalkaväkirykmentissä, joka yksikkönä edelleenkin on yksi niistä rykmenteistä, jotka vartioivat Britannian kuninkaallisia.

Tuolloin lomallaan vuonna 1863 everstiluutnantti Fremantle matkasi ensiksi Meksikoon ja sieltä Rio de Granden ylitse konfederaation alueelle. Sieltä Fremantle matkasi läpi koko konfederaation tavaten useita sen merkittävimpiä upseereita ja poliittisia johtajia tällä matkallaan. Matkansa ansiosta hänestä tuli yksi ensimmäisistä tunnetuista modernin ajan sotaturisteista.

Heinäkuun alussa 1863 hän päätyi Pennsylvaniassa pikkukaupunkiin, jonka nimi oli Gettysburg todistaen siellä käytyä suurta kolmipäiväistä taistelua.